

UZASADNIENIE

R. R. został oskarżony o to, że:

1. W dniu 11.06.2014 roku około godziny 08:50 w P. przy ulicy (...)wspólnie i w porozumieniu z n/n osobą, groził M. M. (1)i K. M.uszkodzeniem mienia stanowiącego ich własność w ten sposób, że spali im mieszkanie, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonych realną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190§1 k.k.,

2. W dniu n.06.2014r. około godziny 8:40 w P.(...) przy ul. (...)wspólnie i w porozumieniu z n/n osobą, wdarł się do pomieszczenia mieszkalnego nr (...)zajmowanego przez M. M. (1)i K. M.i wbrew żądaniu osoby uprawnionej tego pomieszczenia nie opuścił, tj. o czyn z art. 193 k.k.

3. W dniu 03.06.2014 roku w P. przy ulicy (...) działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd M. M. (1) co do zamiaru zapłaty za zakupiony pojazd marki M. (...), czym doprowadził w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 1.200 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat. tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

4. W dniu 27 września 2014 roku około godziny 22:20 na ul. (...) w P. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny, samochód osobowy marki O. (...) nr. rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia I badanie o godz. 23:18 na poziomie 1,24 mg/l i II badanie o godz. 23.32 na poziomie 1,11 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu i czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania sądowego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 (pięciu) lat wydanego przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim sygnatura akt II K 490/096 z dnia 29 stycznia 2010 r., tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

5. W dniu 27 września 2014 roku około godziny 21:30 w P. przy ulicy (...) I 4 dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim otrzymaniu kluczyków do w/w pojazdu od właścicielki S. W. przemieścił się tym pojazdem bez zgody i wiedzy w/w z miejsca jego postoju na ulicę (...), gdzie został zatrzymany przez patrol policji, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat, tj. o czyn z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 roku w sprawie sygn. akt VII K 823/14:

1. oskarżonego R. R. uznał za winnego:

a/ popełnienia czynu zarzucanego w pkt 1 wyczerpującego dyspozycję art. 190 § kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ popełnienia czynu zarzucanego w pkt 2 wyczerpującego dyspozycję art. 193 k/.k., przy czym w jego opisie czasownik „wdarł” zastąpił czasownikiem - „wszedł” i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ w miejsce czynu zarzucanego w pkt 3 uznał za winnego tego, że w dniu 03.06.2014 roku w P. przy ulicy (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.200 złotych w ten sposób, że wprowadził go błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy kupna pojazdu marki M. (...) t.j. poprzez zapłatę ceny, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary

pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

d/ popełnienia czynu zarzucanego w pkt 4 wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. z tą zmianą, iż ustalili, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych został orzeczony w sprawie oznaczonej sygnaturą akt II K 490/09 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

e/ popełnienia czynu zarzucanego w pkt 5 i ustalili, że czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 289 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności

3. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowym na okres 4 lat;

4. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 27 września 2014 roku do dnia 29 września 2014 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata (...) kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu;

6. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca z urzędu oskarżonego R. R., skarżąc wyrok całości i na jego korzyść.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku, a przypisanych w punktach 1a, 1b i 1c orzeczenia - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w mylnym uznaniu winy oskarżonego, mimo braku dowodów potwierdzających, że R. R. dopuścił się przestępstw gróźb karalnych i naruszenia miru domowego w dniu 11 czerwca 2014 roku oraz przestępstwa oszustwa na szkodę M. M. (2) z dnia 3 czerwca 2014 roku,

2. w zakresie rozstrzygnięć dotyczących punktów 4 i 5 części wstępnej wyroku, a przypisanych w punktach 1d i 1e orzeczenia - zarzut rażącej niewspółmierności kary, wyrażający się w orzeczeniu zbyt wysokiej kary pozbawienia wolności, nie uwzględniającej należytej okoliczności zdarzenia tj. tego, iż czyny były skutkiem „rozgrywek emocjonalnych” z była sympatią.

W konkluzji obrońca wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od zarzutów dotyczących przestępstw zarzuconych w punktach 1, 2 i 3 aktu oskarżenia (części wstępnej wyroku),

- obniżenie kary wymierzonej za czyny zarzucone w punktach 4 i 5 aktu oskarżenia (części wstępnej wyroku),

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, oświadczając, że nie zostały one opłacone.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na skutek wniesienia apelacji zaistniała konieczność zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez wyeliminowanie z opisów czynów przypisanych w punktach 1c i 1e wyroku działania oskarżonego w warunkach recydywy w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., a ponadto poprzez uzupełnienie postawy prawnej skazania w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu, wyczerpującego dyspozycje art. 178 a § 4 k.k.

Odnosząc się w tym miejscu do apelacji obrońcy, Sąd Okręgowy zważył, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, zgodnie z którymi oskarżony dopuścił się przestępstw groźby karalnej, naruszenia miru domowego i oszustwa na szkodę M. M. (2), są prawidłowe, gdyż stanowią wynik nie budzącej żadnej zastrzeżeń oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Apelacja nie wykazała, aby rozumowanie Sądu przy ocenie zachowania R. R. w dniach 11 czerwca 2014 roku i 3 czerwca 2014 roku, było wadliwe bądź nielogiczne. Zarzuty podniesione w apelacji mają w istocie charakter jedynie słownego zanegowania istnienia dowodów potwierdzających popełnienie czynów, o jakich mowa w punktach 1 i 2 i 3 części wstępnej wyroku i ograniczają się do jedynego stwierdzenia, iż wina oskarżonego w zakresie tych czynów: „nie wynika ani z zeznań pokrzywdzonych, ani z zeznań P. G., a sam oskarżony od początku postępowania konsekwentnie przeczy oskarżeniu”.

Tymczasem Sąd Okręgowy zważył, że do poczynienia ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego, odnośnie czynów popełnionych na szkodę M. M. (1) i K. M., uprawniały Sąd I instancji głównie zeznania pokrzywdzonych, ale także zeznania świadków P. G., a częściowo K. G., A. K., a następnie odniesienie ich zeznań do zasad logiki i życiowego doświadczenia. To właśnie szczegółowe porównanie depozycji w/w świadków, widoczne związki pomiędzy czynami wskazanymi w punktach 1 i 2 i 3 części wstępnej wyroku, logiczne następstwa czynów z dnia 11 czerwca 2014 roku, w uprzednim przestępczym zachowaniu z dnia 3 czerwca 2014 roku, a dodatkowo analiza wyjaśnień oskarżonego, który w sposób sprzeczny z zeznaniami świadków zaprzeczał jakiegokolwiek znajomości z pokrzywdzonym, uprawniały sąd i instancji do uznania sprawstwa oskarżonego. Zdaniem Sądu odwoławczego postawa pokrzywdzonych, którzy w toku postępowania sądowego zanegowali osobę oskarżonego, jako nabywcę ich pojazdu M. (...) oraz jedną z osób, która groziła pokrzywdzonym, naruszając mir domowy, była bardzo widocznym przykładem nieudolnego wycofania się z wcześniejszych zeznań, za wszelką cenę, a przy tym próbą bardzo nietrafioną. Pokrzywdzeni naiwnie usiłowali wytłumaczyć zbieżność tak wielu szczegółów związanych z osobą R. R., które wcześniej podali do protokołów swojego przesłuchania, a które znalazły potwierdzenie w rzeczywistości, że jedynym słusznym wnioskiem było uznanie ich zeznań złożonych przed Sądem za niewiarygodny materiał dowodowy. Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie odniósł się do osobowego materiału dowodowego. Słusznie ocenił także prawdopodobieństwo sprzedaży pojazdu, bez umowy kupna - sprzedaży, osobie całkowicie nieznaną pojawiającej się „z ogłoszenia”, jako niemal niemożliwe. Ocena wartości dowodów zgromadzonych w sprawie została dokonana wszechstronnie, we wzajemnym ich kontekście z innymi dowodami, zgodnie z wiedzą i doświadczeniem życiowym i jako taka w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k.

Nie jest także trafny zarzut apelacji, iż Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonemu kary za czyny opisane w punktach 4 i 5 części wstępnej wyroku, orzekł karę rażąco niewspółmierną w sensie jej surowości, nieadekwatną do okoliczności sprawy, w szczególności z pominięciem motywu miłosnego nieporozumienia pomiędzy oskarżonym, a właścicielką pojazdu O. (...) - S. W., które doprowadziło do ich popełnienia czynów. Sąd Okręgowy zważył, iż nawet ewentualne przyjęcie, że R. R. wsiadł do pojazdu O. (...) w stanie nietrzeźwości, po uprzednim nieporozumieniu ze swoją sympatią, nie może być żadną okolicznością ekskulpującą go od popełnienia przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie stanowi także okoliczności łagodzącej dla kierowania takim pojazdem w stanie nietrzeźwości na poziomie około 2,5 promila alkoholu we krwi, a dodatkowo wbrew obowiązującemu

oskarżonego sądowemu zakazowi prowadzenia takich pojazdów, orzeczonemu w innej sprawie karnej. Biegli psychiatrzy nie stwierdzili także, by poczytalność oskarżonego w chwili czynu była ograniczona z jakiegokolwiek innego powodu, aniżeli z powodu stanu upojenia alkoholowego prostego, które to konsekwencje wprawienia się w taki stan oskarżony mógł przewidzieć. Także kara wymierzona za zabór pojazdu w celu krótkotrwałego użycia, do czego oskarżony się przyznawał, uwzględniała fakt, iż w/w pojazd należał do ówczesnej znajomej R. R.. Sąd Okręgowy zważył, że S. W. pierwotnie zgłosiła kradzież swojego pojazdu przez oskarżonego, ostatecznie stwierdzając, iż nie wie, co dokładnie oskarżony chciał z nim zrobić (a pojazd został odzyskany dopiero po interwencji pokrzywdzonej). Przed Sądem świadek podała znacząco: „oskarżony pożyczył moje auto, że tak powiem, bez zezwolenia”. Konsekwentnie także podawała, że użyczyła R. R. kluczyki od swojego pojazdu z jednego tylko powodu, tj. w/w miał zabrać kask z bagażnika i zaraz oddać kluczyki właścicielce. Świadek nie mogąc się doczekać na ich oddanie i stwierdzając brak pojazdu w miejscu jego zaparkowania, od razu zgłosiła zabór na policję. Wszystko to potwierdza, że w momencie zdarzenia, zabierając auto, oskarżony miał pełną świadomość, iż na takie zachowanie nie ma jakiegokolwiek zgody właścicielki pojazdu i nie jest to jedynie decyzja pewna, wynikająca jedynie z chwilowego wzburzenia, czy emocji. Negatywne wobec oskarżonego stanowisko właścicielki pojazdu było zrozumiałe i jednoznaczne, co ważne, nie uległo także żadnej zmianie w toku całego procesu. Doszukiwanie się w takiej sytuacji motywu miłego nieporozumienia, jako okoliczności łagodzącej dla R. R., zgodnie z intencją apelanta, jest nieporozumieniem.

Wniesiony środek odwoławczy skutkował natomiast zmianą opisów dwóch przypisanych R. R. czynów, w zakresie wykazania istnienia przesłanek z art. 64 § 1 k.k., uzasadniających przyjęcie działania sprawcy w warunkach recydywy. Utrzymanie orzeczenia bez jej dokonania, byłoby w tej sytuacji rażąco niesprawiedliwym, a dokonana zmiana nastąpiła na korzyść oskarżonego.

W sprawie doszło bowiem do naruszenia prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 64 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Ustawa wymaga jednak, by opis czynu przypisanego sprawcy zawierał wszystkie przesłanki danego przepisu karno-materialnego, który zdaniem sądu wyczerpał. W sytuacji przyjęcia, iż sprawca dopuścił się czynu działając w warunkach recydywy podstawowej, wymagany jest, by opis przypisanego mu czynu zawierał wszystkie niezbędne przesłanki z tego przepisu. W sytuacji art. 64 § 1 k.k. jest to zamieszczenie w opisie czynu informacji o uprzednim skazaniu za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności oraz o popełnieniu kolejnego umyślnego przestępstwa podobnego do przestępstwa, za które był już skazany, a dodatkowo:

- popełnienie kolejnego przestępstwa musi nastąpić w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności,
- odbyta kara pozbawienia wolności musi wynosić co najmniej 6 miesięcy.

Przenosząc w/w przesłanki na opisy czynów przypisanych oskarżonemu w punktach „1c” i „1 e” wyroku - w miejsce czynów wskazanych w punktach 3 i 5 aktu oskarżenia, stwierdzić należy, iż opisy te w obu przypadkach są niepełne, a co za tym idzie nie mogły stać się następnie podstawą do subsumpcji zachowań R. R., jako wyczerpujących także znamiona art. 64 § 1 k.k.

I tak: oskarżyciel przyjął, że oskarżony dokonał w/w przestępstw, wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 289 §1 k.k., „będąc uprzednio skazany za podobne przestępstwo umyślne w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat”. Taki opis nie był do końca trafny, albowiem jego pierwsza część odwołująca się do skazania „w warunkach art. 64 § 1 k.k.”, sugerowała popełnienie czynu w warunkach recydywy wielokrotnej. Tymczasem takowa w przedmiotowej sprawie nie ma miejsca (brak czynu przeciwko mieniu popełnionego z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia i innych). Także prokurator nie zakwalifikował zachowania oskarżonego, jako działania w warunkach multirecydywy. Tym nie mniej w opisie czynów zawartych w punktach 3 i 5 aktu oskarżenia znalazły się także wszystkie niezbędne przesłanki art. 64 § 1 k.k. tj.

uprzednie skazanie za umyślne przestępstwo podobnego i popełnienie przedmiotowego czynu w ciągu 5 lat, po odbyciu kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy.

Tymczasem nowy opis czynów (punkt 1c i 1 e wyroku), przypisanych R. R. w miejsce czynów numer 3 i 5 aktu oskarżenia, nie zawiera wskazania, że spełniono niezbędną przesłankę związaną z czasem trwania odbytej za określone przestępstwo kary pozbawienia wolności. Dokładnie: brakuje wskazania, iż odbycie kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne trwało co najmniej 6 miesięcy. Nie każda bowiem odbyta kara pozbawienia wolności za określone przestępstwo, może być podstawą uznania działania w warunkach recydywy, a jedynie kara szczególna tj. taka, której długość wynosiła co najmniej 6 miesięcy. Nie można przy tym uznać, że skoro w stanie faktycznym wymieniono uprzednie skazania R. R. i wymiary odbytych przez niego kar pozbawienia wolności, które po przeliczeniu wskazują na odbycie takiej kary w rozmiarze „co najmniej 6 miesięcy”, powyższe zastępuje brakujące w sentencji wyroku znamię czynu. Taka interpretacja jest nieuprawniona, nie może także zostać potraktowana jako oczywista omyłka, albowiem dotyczy koniecznego znamienia czynu, które musi zostać wskazane w opisie w taki sposób, by mogło zostać jednoznacznie odczytane. Określenia długości odbytej kary trwającej „co najmniej 6 miesięcy” nie zastępuje w przypisanych w punkcie 1 c i 1 e wyroku czynach, żaden inny zapis. To właśnie spowodowało konieczność zmiany opisu tych czynów w konsekwencji poprzez wyeliminowanie niepełnych opisów okoliczności związanych z uprzednimi skazaniami i wyeliminowaniem z podstawy prawnej tych czynów przepisu art. 64 § 1 k.k. Potwierdzeniem konieczności określenia warunków recydywy w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej, jest przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 czerwca 2013 roku wydany w sprawie II AKa 99/13, zgodnie z którym: „Dla przyjęcia działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k. wystarczającym jest określenie warunków recydywy w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej”, a jak czytamy z uzasadnienia tegoż orzeczenia wystarczającym jest przy tym samo wskazanie przesłanek podpobieżństwa czynów, braku upływu 5 lat od odbycia kary, odbycie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy, nie ma już natomiast obowiązku podania w opisie przypisanego czynu danych identyfikujących orzeczenie, w którym sprawca został skazany za umyślne przestępstwo podobne, ani też dokładne określenie czasu, w jakim odbywał on orzeczoną karę pozbawienia wolności.

Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego, mimo dokonanej na korzyść zmiany kalifikacji prawno karnej skazań R. R. w punktach 1c i 1e wyroku, brak było postaw do uznania, iż wymierzona za te czyny kara pozbawienia wolności jest niezasadna, w szczególności winna zostać obniżona. Otóż należy pamiętać, że oskarżony jest osobą wielokrotnie skazaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. To za takie właśnie czyny odbywał w przeszłości karę pozbawienia wolności, a fakt popełnienia kolejnych przestępstw przeciwko mieniu wskazuje, iż jest osoba wysoce niepoprawną i kara łagodniejszego rodzaju, czy pozbawienia wolności w niższym jej wymiarze, nie rokuje na spełnienie zamierzonych celów wychowawczych i poprawczych wobec sprawcy. Dodatkowo należy zauważyć, że wymierzając oskarżonemu w punktach 1c i 1e wyroku kary, Sąd Rejonowy nie skorzystał z możliwości ich wymierzenia powyżej określonej granicy, wskazanej w art. 64 § 1 k.k. Kary w rozmiarze: 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. oraz 5 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 289 § 1 k.k., są karami w dolnej granicy ich zagrożenia, bez mała karami niemal minimalnymi, jakie ustawa przewidziane za powyższe czyny.

Wniesiona apelacja uzasadniała także dokonanie z urzędu uzupełnienia kwalifikacji prawno-karnej skazania R. R. za czyn z art. 178 a § 4 k.k. Jeśli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, co do zasady należy stosować ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Niewątpliwie, z uwagi na nowe zasady wymiaru obligatoryjnych środków karnych, w związku z popełnieniem czynu, o jakim mowa w art. 178 a § 4 k.k., względniejszym dla R. R. jest Kodeks karny obowiązujący w dacie popełnienia przestępstwa. Kwestia względności w/w ustawy jest w ocenie Sądu Okręgowego oczywista i nie wymaga szczegółowych rozważań. Z tego względu wobec sprawcy zastosowano ustawę „starą” - do całości wydanego w toku postępowania odwoławczego wyroku, czemu dano wyraz powołując przepis art. 4 § 1 k.k. w podstawie prawnej skazania tego z czynów, którego faktycznie dotyczyła zmiana Kodeksu karnego obowiązująca od dnia 1 lipca 2015 roku, uzasadniająca zastosowanie ustawy starej w toku postępowania odwoławczego.

W pozostałej części wyrok, jako odpowiadający prawu, utrzymano w mocy.

O wynagrodzeniu obrońcy oskarżonego, za udzieloną mu z urzędu w postępowaniu odwoławczym pomoc prawną, orzeczono w oparciu o § 2 ust. 1 i 3 i § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego powołane w sentencji orzeczenia.